

I

*De geur van onderrokken – Luitenant Nell – De vuile was –
Een gezonde fietstocht – Vincents afspraakje – Tortelduifjes*

‘Zijde.’

De stof van de onderrok gleed tussen mijn vingers door, koel en glad als de huid van een zeemeermin. Het lamplicht gaf de zijde een zachte glans. De warmte in de kleine kamer maakte een vrouwelijke geur los: geparfumeerde zeep en een vaag, zurig lichaams-luchtje. Ik tilde voorzichtig de stroken van geplooid taf op en zag een dunne rand straatvuil aan de zoom.

‘Geen klasse, stoephoer,’ mompelde ik zacht, zodat het niet gehoord zou worden. ‘Wel mooie knoopjes,’ liet ik er hardop op volgen en ik maakte het bovenste los: een rozetje van roze zijde.

‘Ho!’ Een rode vrouwenhand tikte me op mijn vingers. ‘Voorzichtig daarmee.’

Ik keek betrapt op, recht in het gezicht van luitenant Nell, een heilsoldate die volgens mij onderrokken van kamelenhaar droeg.

‘Ik ben voorzichtig.’ Ik legde de onderrok terug in de mand waarin hij was binnengebracht.

‘Daar is een hoge prijs voor betaald,’ zei luitenant Nell hoofdschuddend, ‘in geld en zonde. En dat voor een floddertje dat je niet eens warm houdt in de winter. Wij proberen onze meisjes iets dergelijks te verkopen. Maar goed, ik vrees dat we er wel een koopster voor zullen vinden.’

Sinds pa en ik er door Gloria uitgeschopt waren, bracht ik vreugde in de wereld door in de winkel van het Heilsleger te werken. Tenminste, dat was pa’s kijk op de zaak.

‘Dat zijn niet de ogen van iemand die Gered is,’ had luitenant Nell al op mijn eerste werkdag opgemerkt. Ik moest haar gelijk geven. Zelden zou een Leger des Heils-vrijwilliger met zulke onchristelijke gedachten kleding hebben gesorteerd.

Tussen de onderrokken, afgedragen schortjurken, vergeelde korsetten en gestopte kousen dacht ik aan Vincent. Ik zag hem voor de rechtbank, in tranen aan de voeten van zijn broer Stuart of op de boot naar een ver land waar niemand zijn besmeurde naam kende. Ik stelde me hem zelfs voor in de gevangenis. Maar de gedachte aan wraak was allang niet meer zo bevredigend als hij de eerste dagen was geweest.

Want hoe moest ik me wreken?

Hoe kon ik hem evenveel pijn doen als hij mij had gedaan?

Vincent had me alles afgenomen door één simpel ‘Verdwijn. Verdwijn uit mijn huis.’ Ik had niet eens een huis om hem uit weg te sturen.

Mijn enige wapen was het feit dat hij ooit van me gehouden had.

Ik hield een lange onderbroek tegen het licht om te kijken of er slijtplekken in zaten.

De vuile was niet buiten hangen, dat was het devies van nette heren als Vincent. Daar zou ik gebruik van moeten maken, net als Bob, die zulke mannen dubbel liet betalen: voor zijn lichaam en voor zijn stilzwijgen. Maar in de muffe, naar kamfer stinkende winkel viel het niet mee om een plan te bedenken.

‘Kan ik de middag vrij krijgen?’ vroeg ik aan luitenant Nell.

‘Vrij? We gaan vanmiddag de luiermatten inpakken voor de behoeftige moeders uit de buurt.’

Ik keek haar smekend aan.

‘... Maar misschien is dat vrouwenwerk. Waarvoor wil je vrij hebben?’

‘Ik wil mijn moeder bezoeken,’ loog ik.

Luitenant Nell besloot me op mijn woord te geloven. God zij geprezen voor heilsoldates met vertrouwen in de mensheid!

Ik pakte mijn jas en rende naar buiten, even gretig als ik vroeger aan Victor Procopius’ Herenmodepaleis ontsnapte. Net als in die tijd zocht ik in mijn zakken naar een sigaret, maar ik had hem nog

niet opgestoken toen ik bedacht dat ik eigenlijk iets anders wilde: de wind in mijn haren, dat was lang geleden. Op de fiets zou ik vast beter kunnen nadenken.

De fiets die Vincent me voor kerst had gegeven, was op het achterplaatsje van The King's Arms blijven staan. Ik haalde hem er stiekem weg, omdat ik geen zin had Gloria tegen het lijf te lopen. Uit de keuken klonken de stemmen van Flo en Mickey, die ruzieden over wiens beurt het was de asemmer aan de weg te zetten. Het dagelijks leven in The King's Arms ging ook zonder Adrian Mayfield door. Ik haalde mijn schouders op om aan mezelf te bewijzen dat het me niks schelen kon.

De wind blies me geen nieuwe ideeën in mijn hoofd. Staand op de trappers stampte ik Commercial Street op en neer, maar het hielp niet. Mijn hoofd bleef leeg.

Er zat niets anders op. Ik had een paardenmiddel nodig.

Ik moest Vincent zien.

Achter een plataan schuin tegenover zijn huis wachtte ik tot Vincent naar buiten kwam. Ik had hier vaker gestaan, in angstige afwachting, hopend op een teken: hij is thuis, hij verbergt zich niet voor me, hij houdt van me. Vandaag had ik me er verstoep om hem te bespioneren. Ik zou hem volgen, schaduwen, en zijn zwakke plek ontdekken. En als ik die gevonden had, zou ik weten hoe ik wraak moest nemen.

Vincent liet me niet lang wachten. Om klokslag halfdrie kwam hij naar buiten om een van die fietstochten te gaan maken die volgens dokter Birch zo heilzaam waren voor lichaam en geest.

Ik was niet voorbereid op de schok hem terug te zien: Vincent, met al die dingen die ik zo goed van hem kende en waarvan ik ooit gehouden had. Die verlegen, bijna schuwe blik van hem die iedereen deed denken dat hij zachtvaardig was, de licht onhandige manier waarop hij zijn been over zijn fietszadel zwaaide, de lange krullen – hij had ze nog niet afgeknipt – die onder zijn hoed vandaan piepten, de kniebreek van tweed die hij altijd op zijn fiets-

tochtjes droeg. Het was vreemd om dat alles met andere ogen te zien. Jaloerse ogen.

Ik was alles kwijt, maar hij had niets verloren wat onvervangbaar was. Zijn kleine, comfortabele leventje was hetzelfde gebleven.

Vincent reed langs me heen zonder me te zien. Ik wachtte tot hij om de hoek verdwenen was en rende toen naar mijn fiets. Ik volgde hem op veilige afstand. De drukke straten van Chelsea en Paddington maakten het me gemakkelijk. Ik kon me verstoppen achter rijuigen, omnibussen of ezelwagentjes, hoog opgeladen met sinaasappels of bloemkolen. Pas toen we in de rustiger buitenwijken kwamen, werd het lastiger.

Ik moest haastig een zijweg inslaan toen Vincent in Hampstead plotseling voor een hotel stopte en de naar buiten gekomen ober om een glas bronwater vroeg. Ik wachtte ongeduldig terwijl hij het leegdrank en las ondertussen de naam op de hotelgevel: THE VALE OF HEALTH.

Typisch! Dokter Birch had hem waarschijnlijk wijsgemaakt dat bronwater zijn zondige bloed kon zuiveren. Van mij mocht hij erin stikken.

Daarna ging het weer verder, Gods vrije natuur in. Als Vincent en ik nog samen waren geweest, had ik ervan kunnen genieten. De heide rond Hampstead was zo romantisch als een schilderij. Je verwachtte er herderinnetjes bij de bosvennen en struikrovers die boven op de heuvels op de uitkijk stonden. Vincent stopte een paar keer om een vlugge tekening te maken in het schetsboekje dat hij altijd bij zich droeg, maar daarna reed hij weer door. Anders dan de dagjesmensen, de kinderen op de ezeltjes en de clubjes lawaaierige fietsers op de heide, leek hij een doel te hebben.

Hij sloeg een laan met hoge beuken in en stapte daar af om zijn haar te fatsoeneren en zijn gezicht te betten met wat eau de cologne.

Hij heeft met iemand afgesproken! dacht ik verbaasd.

Ik zag hem een spat modder van zijn schoenen vegen en wist: het is een vrouw.

Op de laatste avond dat we samen waren geweest, had Vincent me verteld over de dochter van kennissen die een landhuis op de

heide hadden. ‘Een echte jongedame, die Frans sprak of het haar moedertaal was.’

Zou hij me daarvoor ingeruild hebben – zo snel al? – voor een ‘echte jongedame’?

Tussen de bladeren boven mijn hoofd begon een paartje tortelduiven te koeren.

‘Snavel houden!’ siste ik omhoog. ‘Het is niet waar. Hij wil geen vrouw, hij wil mij!’

En jij wilt hem, fluisterde een klein stemmetje in mijn hoofd. Ik luisterde er niet naar en stapte weer op mijn fiets.

II

*De slang in het paradijs – De taal van bloemen –
Juffrouw Octavia – ‘Ma pâquerette’ – De rozentuin –
De kus*

De tuin lag als een kleine hof van Eden tussen de bomen. Ik lag als een slang op een dikke boomtak en wachtte af. De eik die ik uitgekozen had, gaf me een uitstekend uitzicht op het terras, waar nu door twee huisknechten de room, suiker, cakes en koekjes voor de thee werden klaargezet. Een dienstmeisje kwam naar buiten met een vaas vol witte en rode rozen.

‘Juffrouw Octavia heeft ze zélf geschikt,’ zei ze met een veelbetekend knikje naar een van de huisknechten. ‘Wat moeten we dáárvan denken, Henry?’

‘Bloemen spreken de taal van het hart,’ antwoordde hij grinnikend.

Het dienstmeisje zette het boeket op tafel en verdween weer in het huis.

Ik sloeg naar een vlieg die irritant om mijn hoofd zoemde, maar hield me daarna stil, want Vincent was het terras op gekomen.

Hij was in het gezelschap van een echtpaar van middelbare leeftijd, van wie de man het voorname, breedgeschouderde pak van een succesvol zakenman droeg en de vrouw de bijpassende diamanten. Maar zij interesseerden me niet. Naast de dame met de diamanten stond een jonge vrouw die, dat kon niet anders, juffrouw Octavia moest zijn.

Ik nam haar aandachtig in me op. Ze was lang voor een vrouw, maar fijn gebouwd en had de tere, blanke huid van een Engelse roos. Haar dikke, kastanjebruine haar was opgestoken in een wrong. Ze was een schoonheid, mijn rivale, maar geen volmaakte schoonheid.

Tot mijn voldoening kon ik vaststellen dat haar kin net iets te klein was en dat ze, zoals alle lange meisjes, de neiging had om haar schouders te laten hangen. Bovendien was ze nerveus. Ik merkte het aan de manier waarop ze aarzelde over haar plaats: tussen vader en moeder in of toch naast haar mannelijke bezoeker? Dat ze smoorverliefd op hem was, was zelfs vanaf hier te zien.

Arm schaap, dacht ik, je moest eens weten. Afgelopen Valentijn heeft jouw droomprins nog een jongen geneukt.

Vincent, dat moet gezegd, deed zijn best om haar niet *nóg* nerveuzer te maken, hoewel hij zelf ook gespannen was. Hij nam het theekopje dat hem door Octavia's moeder werd aangereikt, met lichte buiging in ontvangst, alsof er geen groter eer bestond dan thee ingeschonken te worden door de vrouw des huizes.

'Uw tuin staat er weer schitterend bij, mevrouw Louisa,' hoorde ik hem zeggen.

'O, maar dat is het werk van onze Octavia.' Mevrouw Louisa lachte vertederd naar haar dochter. 'Ik zeg wel eens tegen mijn man: "We hadden haar Flora moeten noemen." Alles wat onze kleine meid aanraakt, groeit en gedijt.'

Octavia boog zich met een vurige blos over haar theekopje.

'Ik wist niet dat u ook al een tuinierster was, juffrouw Webb,' zei Vincent.

'O ja.' Haar stem was zacht, melodieus en hees. 'Ik ben dol op bloemen.'

'Weet je wat,' stelde haar vader voor, 'geef Vincent straks maar eens een rondleiding door onze tuin.'

Hier werd gekoppeld dat het niet mooi meer was!

Octavia kleurde purper.

'Als... als meneer Vincent dat interessant vindt...'

Vincent verzekerde haar dat hij het buitengewoon interessant zou vinden.

Hij was beleefd, vriendelijk en charmant, de ideale schoonzoon. Hij had zichzelf wijsgemaakt dat hij dit wilde. Nu moest hij ermee doorgaan. Verloving, huwelijksnacht en huwelijksleven.

Octavia slikte, zo haastig als maar mogelijk was voor een elegante jongedame, de laatste happen van haar amandelmakroon door.

Daarna wachtte ze vol ongeduld tot Vincent zijn bordje met koekkrumels op tafel zette. Nagekeken door haar ouders leidde ze hem over een wit grindpaadje haar tuin in.

Ik wachtte tot de Webbs zich discreet terugtrokken in huis en klom toen uit de eikenboom om hen te volgen.

‘Anemoontjes, volop in bloei.’ Octavia hield stil bij een perkje lentebloemen die hun bloemblaadjes lieten meedeinen op de wind. ‘Anemonen zijn mijn lievelingsbloemen... op rozen na dan. Ze zijn zo klein en dapper, weet u. De bloembolletjes zijn níetig. Je kunt haast niet geloven dat er zo veel leven in zit. Ze groeien bijna vanzelf uit tot prachtige planten. Alles wat ze vragen, is wat water en een handvol zand door de potgrond. Zo bescheiden!’

Het spreken ging Octavia gemakkelijker af nu ze omringd was door haar geliefde bloemen. Ze leek te schrikken van haar durf. ‘Vindt u het vreemd dat ik zo over bloemen praat, alsof het mensen zijn?’

‘Absoluut niet!’ stelde Vincent haar gerust. ‘Elke bloem heeft zijn eigen karakter. Daarom gebruikt men ze zo vaak als boodschappers van wat niet met woorden gezegd kan worden.’ Hij stortte zich op een van zijn wetenschappelijke verhandelingen, de Vincentiaanse versie van een versierpraatje. ‘Zo staat het madeliefje voor onschuld, de azalea voor matigheid, de roos voor liefde en de anjer voor...’ Vincent maakte zijn zin niet af. Hij moest zich de groene anjers herinnerd hebben die Trops en ik in navolging van Oscar Wilde hadden gedragen als symbool voor ons geheime leven.

‘De anjer staat voor trots en schoonheid, nietwaar?’ vroeg Octavia in haar onwetendheid.

‘Ja.’ Vincent glimlachte dankbaar. ‘Ja, *ma pâquerette*, dat is zo.’

Het koosnaampje deed Octavia haar ogen neerslaan. Waarschijnlijk was het haar eerste. Ze was inderdaad zo onschuldig als een madeliefje. En het was die onschuld die Vincent aantrok. In zijn tederste momenten had hij mij mijn Franse koosnaam gegeven: *mon ange*, mijn engel. Nu gaf hij Octavia de hare, zonder ooit door haar lippen gekust of door haar handen gestreeld te zijn.

Vincent en Octavia wandelden verder naar de rozentuin. Het smalle grindpad dwong hen dicht naast elkaar te lopen. Octavia's hand raakte die van Vincent, maar ze durfde hem niet vast te houden. Ik sloeg hen gade vanachter de haag die dit deel van de tuin omzoomde, nog dichterbij hen dan daarnet tijdens de thee, in de eikenboom.

Octavia wees naar de rozen die nog in de knop stonden of pas waren geplant, en noemde met haar zachte, hese stem hun verleidelijke namen: 'Gloire de Dijon – die zal in de zomer gaan bloeien, schitterende diepgouden bloemen... Maiden's Blush – zo'n schattige, ouderwetse roos... Madame Bravy – ruikt zó verrukkelijk... Perle d'Or – ze hebben wat van de bladluis te lijden gehad, maar ik heb ontdekt dat een sterk infuus van vlugzout een goede remedie is... voor de bloeitijd zullen ze wel weer hersteld zijn.'

'Ah,' zei Vincent, die bij een perk met witte en purperrode rozen was blijven staan, 'maar deze bloeien al wel.'

'O, maar dat zijn ook mijn lievelingen.' Octavia streelde de bloemblaadjes als om de rozen een complimentje te geven. 'Ze verrassen me soms eind april al met bloemen: Blanchefleur en Prince Camille de Rohan. Ik heb ze geplukt voor het boeket op de theetafel. Misschien hebt u ze gezien?'

Haar hoopvolle gezicht verraadde de wens dat Vincent meer gezien had dan de bloemen alleen.

'Ik zet ze altijd samen in een vaas. Ze horen samen te zijn, Blanchefleur en Prince Camille, als... wel, ik zie hen als een middeleeuws liefdespaar, een prins en een jonkvrouw die ooit door een boze fee in rozenstruiken zijn veranderd...'

Octavia lachte om haar romantische verzinsels.

Vincent glimlachte terug. 'U zou een dichteres kunnen zijn, jufvrouw Octavia.'

Hij voelde blijkbaar de behoefte om iets aardigs te zeggen. Dat kende ik van hem. Zijn vriendelijkheid en aandacht, zelfs voor een jongen van de straat die voor hem poseerde, waren de eerste dingen geweest die me aan hem opgevallen waren. Nu wist ik dat die aandacht niets voorstelde. Vincent schonk hem aan iedereen, en niemand in het bijzonder.

Octavia kon dat natuurlijk niet weten. Vincents woorden maakten dat ze zich speciaal voelde, een dichteres.

'Ik ken een gedicht over deze rozen. *Red and white roses*, heet het. Ik heb het in een boek over bloemen gevonden.' Ze raapte al haar moed bij elkaar. 'Wilt u het horen?'

'Dat wil ik graag,' zei Vincent. Hij was dichterbij haar gaan staan en hield zijn blik op haar gevestigd, alsof ze een schilderij was waarin hij zich wilde verdiepen.

'Het gaat zo.' Octavia's stem trilde lichtjes.

*'Lees hierin de droeve historie
van mijn harde lot en jouw glorie.
Het wit vertelt je hoe ik verlang,
het rood is een uiting van mijn angst.
Het wit toont mijn onschuldig hart,
het rood verraadt mijn grote smart.
O! Dat jouw glimlach de lucht mag schonen,
dan kunnen beide tot wasdom komen.*

Als ik niet op mijn tong gebeten had, had ik gelachen. Wat gebruikte ze grote woorden, dat meisje, voor een kalverliefde van amper een week! *Mijn harde lot, mijn grote smart*. Ze wist niet wat die woorden betekenden! Ze kende ze alleen van papier. En, o zeker, daar leken ze mooi.

Vincent fronste, zoals hij altijd deed in ongemakkelijke situaties. 'Dat... hebt u prachtig voorgedragen, juffrouw Octavia.' Hij nam de hand van het meisje in de zijne. Even leek hij te aarzelen, maar toen bracht hij haar hand naar zijn lippen en drukte er een kus op.

Octavia snakke naar adem. Kuis en eerbiedig als de kus geweest was, het was wel degelijk een echte kus. Ook ik, de jongen die door Vincent op elk plekje van zijn lichaam was gekust, wist dat.

Er kwam een ziekmakende jaloezie in me op. Hoe durfde hij alles wat er tussen ons geweest was, ongedaan te maken met zo'n huichelachtige verraderskus?

Ik duwde mijn vuist tegen mijn mond. De zure smaak van braaksel lag op mijn tong, hoewel ik vanmorgen nauwelijks iets gegeten had.

Hufter, jij hufter...

Vincent liet de hand van de overrompelde Octavia los en deed een stap achteruit.

'Het spijt me als ik u aan het schrikken heb gemaakt, juffrouw.' Maar het klonk niet spijtig en hij bestudeerde haar nog aandachtiger dan voorheen.

Ze had niet bewogen. Hij had haar gekust en zij was doodstil blijven staan en had enkel een zucht geslaakt. *Zo onschuldig... Zo anders dan Adrian.*

'Ik... ik denk dat we terug moeten gaan... mijn ouders...' hakkelde Octavia. 'Maar u moet snel weer eens langskomen... Over een week zullen de seringen in bloei staan.'

'Dan zult u mij volgende week weer zien,' beloofde Vincent.

Octavia lachte overgelukkig.

'*Ma pâquerette,*' prevelde ze. Ze wilde het haar bewonderaar nog één keer horen zeggen.

'Ja, *ma pâquerette... ma pâquerette...*' herhaalde Vincent.

III

*Struikrover zonder paard (of pistolen) – Een rotsmak –
Vuisten – De straatvechter en de beer –
'Ik zal van haar houden' – Nog meer pijn*

Ik had geen plan. In de afgelopen uren had ik meer ontdekt dan ik had gehoopt, maar ook meer dan me lief was. Na wat ik had gezien en gehoord, was ik te woedend om nog na te kunnen denken over een meesterplan. Ik wilde wraak, hier, nu en op spectaculaire wijze. Als ik een struikrover geweest was, op een briesend zwart paard, met twee geladen pistolen aan mijn riem, had ik ze allebei afgevuurd. Maar helaas was mijn rijdier een fiets en waren mijn enige wapens mijn blote handen.

Met die blote handen op het stuur stond ik boven op een heuvel, half verborgen tussen de afbladderende stammen van een berkenbosje. Beneden lag de weg. Ik zou hem zien aankomen.

Daar! Daar had je hem! Vincent kwam op zijn gemak aangefietst. Hij zag er weerzinwekkend tevreden uit.

Hij had een vrouw gekust. Dokter Birch zou trots op hem kunnen zijn.

Alles in me wat hem vroeger had willen kussen en koesteren, wilde hem nu pijn doen.

Zonder na te denken slingerde ik mijn been over het zadel, ging op de trappers staan en raasde met een rotvaart de heuvel af. Vincent maakte geen kans. Er was geen tijd om me te ontwijken. Ik hoorde de remmen van zijn fiets piepen voor ik tegen zijn voorwiel knalde. Vincent werd met fiets en al tegen de grond gesmeten. Ik smakte met mijn kin op een steen en proefde bloed. Happend naar adem

alsof iemand me in mijn buik had gestompt, hees ik mezelf over-eind. De klap was net zo hard geweest als ik had gehoopt. Vincent lag onder het frame van zijn fiets. Zijn hoed was van zijn hoofd gevallen en even dacht ik dat hij dood was, zo star en starend stonden zijn ogen.

Ik spuugde een bloederige klodder speeksel op de grond voor hem.

Zijn oogleden knipperden. 'Lieve god... jij... jij!' bracht hij hijgend uit, alsof ik de duivel in eigen persoon was. Ik herkende in zijn ademhaling de angst en afkeer uit de slaapkamer, die keren dat ik iets wilde wat hij zichzelf verboden had. Zonder te aarzelen haalde ik uit.

Mijn vuist trof zijn kaak. Voor hij zich vanonder de fiets had kunnen bevrijden, zat ik boven op hem en stompte hem in zijn gezicht, zijn maag, zijn borst...

'Teringlijer! Ik haat je! Ik haat je, verdomme!'

Vincent probeerde mijn slagen af te weren, maar hij was nooit een straatvechter geweest. Toen hij mijn rechtervuist wist vast te grijpen, raakte ik hem dubbel zo hard met de linker. Net als ik had hij nu ook een bloedende lip.

'Denk je dat ze zó nog een kus van je wil?' schreeuwde ik. 'Júfrouw Octavia?'

'Wat? Wát?' Vincents hand kneep mijn pols bijna fijn. De naam had een onvermoede strijd lust in hem wakker geroepen. 'Je blijft bij haar vandaan, hoor je me? Je blijft... bij haar... vandaan!' Hij rammelde me door elkaar en ik herinnerde me nog iets uit de nachten dat ik bij hem geslapen had: dat we allebei ongeveer even sterk waren.

'Ik zal niet toestaan dat je bij haar in de buurt komt. Jij... jij...' Hij stikte in het woord.

'Zeg het!' daagde ik hem uit. 'Kom op, zeg het!'

Vincent schudde wild zijn hoofd. Hij balde zijn vuist en kneusde met een ongeoefende, maar harde stomp mijn adamsappel.

Ik greep naar mijn keel. 'Hoer!' wilde ik schreeuwen. 'Hoer, dat is het woord, lafbek!' Maar er kwam alleen een onverstaanbaar gekras uit mijn keel. Hij had me het zwiigen opgelegd.

Vincent wist zich onder me vandaan te wurmen. Zijn jasje en kniebroek zaten onder de modder en er liep een dun straaltje bloed over zijn kin. Hij had er nog nooit zo verwilderd uitgezien.

'Ik had moeten weten wat je was,' fluisterde hij schor. 'De dingen die je met me deed... Alleen... alleen iemand als jij kan daarvan weten.'

Ik wilde hem toebijten dat iedereen dat leren kon, ook juffrouw Octavia, als ze eenmaal de smaak van zijn pik te pakken had, maar de woorden bleven in mijn gekneusde keel steken. Ik zou alles wat Vincent me nog te zeggen had zonder weerwoord moeten aanhoren.

'Blijf! Blijf daar!' beval hij me toen ik overeind probeerde te krabbelen. Schichtig, alsof ik een hond was die de banden kapot kon bijten, trok hij zijn fiets bij me vandaan. Er zat een slag in het wiel, maar dat leek niet zijn eerste zorg te zijn. Aan het stuur was een boeketje anemoontjes gebonden. Hij boog zich bezorgd over de slappe steeltjes en hangende bloemknopjes. Het zag er niet naar uit dat ze de botsing overleefd hadden.

Ik wist een minachtend geluid uit mijn keel te wringen.

Bloemen! Het enige wat voor hem telde, waren haar ellendige bloemen!

Mijn 'Páh!' deed Vincent met een ruk zijn hoofd opheffen. 'Waag het niet! Waag het niet om te zeggen dat ik niet van haar hou! Je begrijpt het niet. Jij zult nooit kunnen houden van iemand die zo zachtaardig, zo eenvoudig en zo zuiver is. Ik verbied je in haar buurt te komen. Je zult haar niet besmeuren met je...' Hij kon geen woorden vinden voor iets wat zo smerig was als ik. 'Ik zal haar beschermen,' zei hij. 'Ik zal haar echtgenoot zijn en ik zal van haar houden.'

Ik liet me terug op de grond zakken. Pijn die ik eerder niet gevoeld had, schrijnde in mijn borst, mijn benen en mijn buik.

Hij zou van haar houden. Hij had zich voorgenomen van haar te houden. Hij zou zijn best doen. O, Vince...

'Neeeee... neeeee,' jankte een stem die niet uit mijn mond leek te komen.

Ik wilde dit niet. Hij wilde dit niet. Hoe hadden de dingen toch zo fout kunnen gaan?

'Neeeee... Vince...'

Vincent liep met zijn fiets aan de hand met een grote boog om me heen. Hij keek op me neer met een vreemde mengeling van afschuw en medelijden.

‘Probeer me niet te volgen,’ zei hij. ‘Er is politie te paard hier op de heide. Ik zal ze roepen als je dat probeert.’

Ik snikte. Ik had niet eens de kracht om op te staan. Wat was het stom van me geweest dit te proberen. In plaats van hém pijn te doen, had ik hem de gelegenheid gegeven mij nog meer pijn te doen.

Vincent verdween met zijn rammelende fiets tussen de bomen. Ik keek hem na en veegde mijn neus af aan mijn mouw.

De volgende keer moest ik het slimmer aanpakken.

IV

*Maalstroom – De huwelijksnacht – Vincents reddende engel
– Luiers en navelbandjes – Ik ontsnap aan een heilsoldate –
Gussies afscheidsbrief*

Ik had een kapotte fiets, een dikke lip en een gescheurde broek aan pa uit te leggen, maar kwam daar onderuit omdat ik nog steeds mijn stem niet terug had. GEVALLEN MET DE FIETS. MAAK JE NIET DRUK, schreef ik met een krijtje, dat ik van een van de straatartiesten uit de nachtopvang had geleend, op het hoofdeinde van mijn bed. Daarmee leek pa tevreden te zijn. Onder het uittrekken van zijn schoenen babbelde hij opgeruimd over de grote samenkomst die er binnenkort in de Leger des Heils-zaal zou zijn en waarvoor hij gevraagd was op te treden als... God mocht weten wat. Lazarus?

Ik luisterde niet. In mijn dunne deken gerold dacht ik aan Vincent, aan de afgelopen middag en aan de dag die eens zou komen, de dag dat hij zou trouwen met Octavia Webb. De stroom gedachten was net zo moeilijk te stoppen als een fiets die een heuvel af denderde.

Ik zag het allemaal voor me.

Octavia, die door haar vader naar het altaar werd gebracht, een jong, teer bruidje in wit tule en chiffon. Vincent, die haar daar opwachtte in het gezelschap van zijn getuige – wedden dat het Stuard zou zijn? Het huwelijksbanket waar rond de geglazuurde bruidstaart geklonken werd op 'het geluk en de gezondheid' van het bruidspaar. De koets die hen naar het station zou brengen voor hun huwelijksreis, vertrekkend in een regen van rijstkorrels. De rode wangen van Octavia, die dacht dat dit huwelijk haar alles zou brengen wat haar hartje begeerde: liefde, een eigen leven, een huis om in

te richten en een tuin om vol te planten. De huwelijksnacht, waarvoor ze braaf de lingerie uit haar trousseau had aangetrokken die haar moeder haar had aangeraden: 'De nachtjapon van dun batist en de *directoire* met de roze strikjes, kindje. Nee, je hoeft je niet voor hem te schamen. Hij is dan immers je échtgenoot.'

Ik zag Vincent, die met onhandige vingers de linten van haar nachtjapon losmaakte, zo ernstig en eerbiedig als een misdienaar. Vincent, die voorzichtig en zonder passie met haar vrijde, zodat hij haar niet bang zou maken, geen pijn zou doen. Maar ik zag ook de Vincent die wee van geluk en opluchting tussen haar benen lag, omdat het hem gelukt was klaar te komen. Hij was gezond, genezen, een echte man en voortaan zou hij nooit meer denken aan die jongen met wie hij het eerst gevreeën had, zelfs niet om een erectie te krijgen.

De dankbare kus die hij in mijn verbeelding op haar lippen drukte, bleef me de hele nacht bij.

Ik was zijn engel niet meer, dat zou Octavia voortaan zijn. Zijn reddende engel.

De luiermanen die we de volgende dag in de Leger des Heils-winkel uitdeelden, hielpen niet om de maalstroom van gedachten tot stilstand te brengen. De hemdjies, jakjes, katoenen luiers, monddoekjes en navelbandjes riepen beelden op van nog meer echtelijk geluk.

In mijn hoofd zag ik de vroedvrouw Vincent het draagkussen voorhouden waarop de zoon lag die hij zich had gewenst, een kindje met de ogen van zijn moeder en de frons van zijn vader. Hij zou van zijn zoontje houden, vanaf het moment dat het zijn minuscule vingertjes om zijn wijsvinger sloot, en zou een lieve, geduldige vader zijn die zijn zoontje leerde vliegeren en hem meenam naar de bootjesvijver in het park.

Hij had zo veel liefde te geven, Vincent, alleen niet aan mij.

Met elke stap op de gebaande weg van huwelijk en vaderschap zou hij verder van me af komen te staan.

Als ik me wilde wreken, zou ik dat snel moeten doen, nu ik hem nog bereiken kon.

‘Een penny voor je gedachten.’ Luitenant Nell stond voor me met een mand vol sokken die uitgezocht moesten worden.

‘Ik denk nergens aan,’ kraste ik. Ik had mijn stem nog steeds niet volledig terug.

‘Nergens, je grootmoeder!’ Luitenant Nell ging op de mand met sokken zitten en nam mijn handen moederlijk in de hare. ‘Adrian Mayfield, je loopt al dagen rond met een gezicht waar de melk zuur van zou worden en ik wil weten wat er scheelt.’

‘Dat kan ik je niet vertellen,’ zei ik en dat was waar. Oost-Londense heilsoldates waren heel wat gewend, maar mijn zonden waren een klasse apart. Ze verdienden oudtestamentische vlammen en zwavel.

‘Hm, misschien kun je het niet aan mij vertellen, maar wel aan God?’ Luitenant Nell vouwde mijn handen samen. ‘Zullen we bidden?’

‘Nee, dank je, Nell. Liever niet.’

De hulp die ze aanbood, kwam uit een goed hart. Ik wilde hem niet al te bot weigeren.

‘Probeer het tóch,’ drong Nell aan. ‘Zingen we niet *What a friend we have in Jesus*? Is Hij niet bereid al ons verdriet te delen? De Heer kent onze zorgen en zwakheden. Waarom zouden we Zijn troost en vrede aan ons voorbij laten gaan, omdat we te trots zijn om alles in het gebed aan Hem voor te leggen?’

Je moest wel een boeienkoning zijn om te kunnen ontsnappen aan een heilsoldate die een zondaar had ontdekt. Ik bad tot mijn eigen god die in Piccadilly op een voetstuk zijn liefdespijlen afschoot: ‘Alsjeblieft, lieve Eros, laat er nu een klant binnenkomen die ze moet gaan helpen.’

De winkelbel rinkelde. Nog nooit had Eros mijn gebed zo snel verhoord.

Een klein vrouwtje met een buik zo zwanger dat hij zowat op knappen stond, waggelde de winkel binnen.

Ik sprong overeind. ‘Kate!’ Ik was gered.

‘Adie, Chrusher vertelde me dat je tegenwoordig hier werkt.’

Ze hobbelde tussen de manden met kleren en kisten vol afgedankte schoenen door. Ik bracht haar een stoel.

‘Wat is er met je gezicht gebeurd?’ vroeg ze, terwijl ze zich voorzichtig op de zitting liet zakken.

'Ongelukje met de fiets,' loog ik.

Kates gezicht kreeg die medelijdende uitdrukking waar ik zo slecht tegen kon.

'Je had je fiets niet stiekem hoeven weghalen. Laat je niet afschrikken door Peter. Als zijn hoofd weer een beetje afgekoeld is, draagt hij jou en je pa op z'n eigen schouders terug naar The King's Arms.'

Het leek me sterk, maar om Kate een plezier te doen, deed ik alsof ik lachte. Het klonk afschuwelijk, als een hyenalach.

'Er is een brief voor je gekomen,' zei Kate. Ze viste hem uit haar schortzak. 'Van ene Augustus Trops. Kan dat kloppen?'

Ik pakte de brief aan en zag mijn naam in grote, dansende letters op de envelop staan. De tranen schoten me in de ogen. Ik was het bijna vergeten: op deze wereld had ik nog steeds één vriend, een dikke vriend. Gussie.

'Dank je wel,' zei ik zonder op te kijken. Ik zat niet te wachten op de eindeloze reeks bezorgde vragen die zou volgen als ze mijn tranen zou zien. 'Ik ga hem meteen lezen.'

Ik trok me terug in het rommelhok achter de winkel, waar de ongewassen kleding wachtte op water en zeep, en liet Kate achter bij pa, die haar zou verzekeren dat zijn Adie het prima maakte. Het had zo zijn voordelen, een vader die met zijn hoofd in de hemel zat.

Ik stak een olielamp aan om 'Trops' brief te kunnen lezen.

'Liefste jongen,

Dit wordt een treurige brief en je zult het me moeten vergeven dat ik hem in deze ordinaire blauwe inkt geschreven heb, want helaas, mijn beste jongen, tranen laten geen sporen na op papier.'

Ik glimlachte, ondanks dat ik wist wat er zou komen.

'Ik heb besloten Bosie en Robbie in ballingschap te volgen en me in Parijs te vestigen, tot Londen haar verstand terugvindt. Bosie bezweert me in zijn correspondentie dat Oscar een derde proces te wachten staat en ik vrees dat het oordeel van de jury ditmaal 'Schuldig' zal zijn. De Meute dorst naar bloed, Adie, en aangezien zelfs de keizers van

Constantinopel de woede van het volk vreesden bovenal, zie ik niets onwaardigs in mijn vlucht.

Zoals jij het eens zo poëtisch uitdrukte, mijn jongen: "Het is het niet waard om door een strontkar overreden te worden."

Ik kon me niet herinneren dat ooit gezegd te hebben, maar wie – welke van Trops' jongens – het ook verzonnen had, hij had gelijk.

'Het is daarom, Adie, dat je me op de morgen van de zevende mei zult vinden op het perron van London Bridge Station, wachtend op de boot-trein naar Dover. Mocht mijn naam tijdens het komende proces vallen, weet dan dat ik veilig ben in een stad die meer begrip voor geliefden heeft dan de jouwe. Laat het je een troost zijn, zoals het mij een troost is dat ik je achterlaat in de armen van een vriend die een goede echtgenoot voor menige vrouw zou zijn geweest, als hij niet het geluk gehad had jou tegen te komen. (Zeg Vincent vaarwel voor me.) Jou, lieve jongen, hoop ik op het perron te zien, als de meest onvergetelijke van mijn vergeten liefdes. (Vergeef het een grijze, ouwe bok, Adie.) Wuif me vaarwel in de wetenschap dat het 'tot ziens' zal zijn.

*Altijd de jouwe,
Gussie.'*

Ik verborg mijn gezicht in een oud overhemd dat naar paardenknecht rook. Goeie ouwe Gussie, die kon je het wel toevertrouwen met zijn olifantspoten op je ziel te gaan staan!

Hij kon het niet weten van Vincent en mij, maar hij wist wel hoe zijn vriend was. Sinds Vincent bij dokter Birch onder behandeling stond, was hij nooit thuis geweest als Trops aanbelde en had hij geen brief meer van hem beantwoord. Ook al was Trops nooit de eerste die iets doorhad, het moest inmiddels toch wel tot hem doorgedrongen zijn dat hij als 'besmettingsbron' werd beschouwd.

Zou hij blijven, vroeg ik me af, als ik hem zou vertellen dat het uit was tussen Vincent en mij?

Ik besloot het niet te doen.

Niemand kende Trops beter dan ik. De kans dat zijn 'vaarwel', ondanks zijn mooie woorden, heus een 'vaarwel' en geen 'tot ziens' zou zijn, was te groot.

Ik wilde me hem niet herinneren als de vriend die me op het peron had laten staan toen ik hem om hulp had gevraagd.

In de spiegel die boven de kledingmanden hing, oefende ik de lach waarmee ik hem zou uitzwaaien. Die zag er reuze dapper uit.